

[Finansministeren]

sin styrke og i sin sammensætning, at der på de finansielle markeder hjemme og i omverdenen er fuld tillid til, at det, vi gør, er midlertidigt, er målrettet, er styrbart, og at vi dermed ikke risikerer at unddrage Danmark det fulde udbytte af rentefaldet. Hvis vi skruer vores økonomiske politik sådan sammen, at vi ved at pumpe de offentlige udgifter ukontrolleret i vejret skyder os selv i at fastholde den meget positive udvikling, der har været på renten, så risikerer vi nemt, at vi kommer til at slå lige så mange virksomheder og arbejdspladser ihjel i den private sektor, som vi skaber ekstra i den offentlige.

Jeg mener, at regeringen med dette finanslovsforslag har fundet præcis den balance, hvor tilliden eksisterer, hvor eksplosionsfaren ikke findes, og hvor der i øvrigt heller ikke er nogen som helst risiko for, at vi i løbet af det kommende år skal blive tvunget ud i hasarderede stramninger eller nye tiltag. Vi har fundet en fornuftig balance. De eneste, der ikke kan tage sig sammen til at indrømme det, er den politiske opposition.

Jeg forstår egentlig godt, at Venstre og De Konservative ikke rigtig har villet bruge dagen i dag til at tale om, hvordan realiteterne er i dansk økonomi. Udviklingen i det virkelige liv, de tendenser, jeg lige har refereret, undergraver de dommedagsprofetier om regeringens økonomiske politik, som man sådan lidt enstønt har hørt fra V og K i alle de måneder, den nuværende regering har fungeret.

Derfor har man hellere villet sætte nogle andre dagsordener i dag. Derfor startede denne debat og fortsatte i nogle etaper undervejs med endnu en af disse efter min opfattelse pinlige episoder, der giver folk lede ved det danske Folketing, gør folk trætte af dansk politik.

Vi fik lavet et nyt selvmål for politikerstanden i stil med agentursagen ved, at man med V og K i spidsen – med mange bidragydere fra den kant – fik gjort en stor del af finanslovsdebatten til en debat om de nordjyske motorveje. Nej, i virkeligheden kun en af dem, i virkeligheden kun spørgsmålet om, hvor hurtigt den skulle laves. Hvordan kunne det gå sådan? Ja, det kunne gå sådan, fordi der var udkommet en trafikhandlingsplan i går, en trafikhandlingsplan med mange gode visioner, en trafikhandlingsplan, som Folketinget burde gøre sig megen umage med at diskutere, når medlem-

merne har læst den, når medlemmerne har sat sig ind i den, når medlemmerne har forholdt sig til sammenhængene, en trafikhandlingsplan, som også vil få sin egen debat her i Folketinget efter nytår.

Men vi fik i utide en lille lokalpolitisk debat, en lille fladpandet mistænkeliggørelsesdebat. Der var nogle, der var oppe og snakke om forligsbrud. Der var nogle, der var oppe og påstå, at regeringen ikke ville have en høj aktivitet på anlægsarbejder.

Lad mig sige det så klart, som det overhovedet er muligt: Regeringen overholder sine forlig. Regeringen overholder, må jeg sige til hr. Engell, både de skriftlige og de mundtlige aftaler, regeringen har med oppositionen. Regeringen vil selvfølgelig ikke revidere aftaler, uden at der er enighed med aftaleparterne om det.

Trafikministeren har skrevet i trafikhandlingsplanen, at han gerne vil diskutere, om man i enighed mellem forligsparterne kan ændre en tidsplan på en enkelt vej, så andre projekter kan fremskyndes.

Jeg har forstået debatten sådan, at der er nogle, der synes, det principielt er værdifuldt at bygge vejene især dér, hvor der er få biler. Det kan jeg se et stærkt argument for: Så slides der ikke så meget på dem. Så holder de måske længere. Men det er jo dybest set det, debatten her handler om. Den handler ikke om, at nogen ville drømme om at bryde indgåede aftaler.

Men det har vist været en meget, meget fast etableret formel også under de forrige regeringer, at ingen har anfægtet en regerings ret til at åbne en forhandling med sine forligsparter. Jeg husker mange, mange, mange eksempler fra borgerligt ledede regeringer, der er kommet med forslag til ændring af forligsaftaler og har skrevet nedenunder som sig hør og bør: Det kan vi selvfølgelig kun gøre, hvis vi er enige med dem, vi har aftalerne med.

Her er ikke tale om noget nyt fænomen. Det indtryk kunne man få ved debatten, og derfor synes jeg, det krævede nogle bemærkninger.

Så skal jeg føje til, at det er en forkeret opfattelse, som flere har givet udtryk for, at regeringen har slået af på det ambitionsniveau, der blev markeret i statsministerens åbningstale om fremrykning af offentlige investeringer. Dér gav vi udtryk for, at vi i løbet af de nærmeste år ville fremrykke anlægsarbejder i størrel-